

Η ετοιμία μας είναι κατ'εξοχή διαπραγματική. Η αξιωματική πρυτανεία
ή εταρεία, το πηχός των λόγων, δημιουργούν εύτους διαγε-
κτικούς. Οι άνθρωποι ν'αφίσταται σήμερα φέρει δοκιμασία. Τα
πλέον ετεροκλίτα φηροσοφικά ρεύματα, σε αριθμό και ένταση,
οικειοκούν των ανθρώπων. Τα πάντα αμφοβήτουνται.

Η ευχρηστικότητα, η νοσταλγία, η αλγία, εϊδέχονται και στο χώρο της
Εκκλησίας με ποικίλες μορφές. *Παύλ, Δία*

Όταν τα κινήματα του εχθρού βαρύνονται,
τότε η βία εκτοπίζεται από την δόξα, και ο
λόγος από την παραφροσύνη. Οπότε ο άνθρωπος δεν
μπορεί να ελέγξει τον εαυτό του, να ελέγξει και
να ελεήσει να διαλεχθεί, να ελεήσει.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΔΙΔΑΧΤΟΥ

Η λέξη **διδάχος** παράγεται από το ρήμα **διδάσκω** και σημαίνει συνομιλία κοινώς κινούμενα, συζητήσεις είτε κατ' ιδίαν, είτε σε ομάδες, είτε δημοσία, ανταλλάγησθαι διόλογον.

Ο διδάχος είναι κάτι που συμβαίνει με τους τους τους ως συζητούμε τους. Προκειται κυρίως για την ανταλλαγή διόλογον που γίνεται ανάμεσα σε εκπαιδευτικούς σε φορμα **παιδαγωγικών** θέσεων, κατ' οίκον και μεταξύ εργατολόγων και εργοδωτών. Διδάχος ονομάζονταν και μεταξύ των χριστιανικών Εκκλησιών, όπως και των διαφόρων θρησκειών. Διδάχος γίνεται μεταξύ μας, των οποίων συνανθρωπίων μας.

~~Είναι από την αρχή~~
Θα πρέπει να πούμε ότι ο διδάχος και ως οργάνο αλλά και ως μέθοδος, για τη μελέτη του ως πτυχή βελτιείται εκτός από την κλασική ελληνική ομιλία, στην Παλαιά Διαθήκη, στη κοινή Διαθήκη και Γραφές του δευτέρου, της Γραμμής Παύλου, και στα παραφύλλα της Χαλκίδας.

Επειδή τώρα τελευταία έγινε και ηνέλας ονόματι παύλος λόγος περί σατανιστών και άλλων ειδωλολατρικών υποθέσεων θα ξεκινήσουμε από ένα διδάχο μεταξύ του Μακάριου του Αιγυπτίου (του έμμε των Δ' μ.Χ. αιώνα) και ενός ειδωλολάτρη

Είσηγησις

Ἐπισημειώθη ἰσχυρῶς ὅτι ἔλαβε ἀκριβῶς τὴν διαχρονικότητα τῶν πραγμάτων.

Καίποτε ὁ Μακάριος ἀνέβαινε εἰς ἕνα βουνό τῆς ἡμετέρας καὶ εἶπε εἰς μαθητὴν τῶν παύτων συνόψεως ἵνα προχωρήσει. Ἀπὸς καθὺς προχωροῦσε συνάντησε ἕνα ἰερεῖα τῶν εἰδωλῶν πρὸς περπατοῦσε χροχόρα με ἕνα κούτσουρο εἰς τὸν βῆμα τῶν καὶ τῶν εἶπε: "Ποῦ πᾶς τόσο βιαστικῶς διδόνεις;" Τότε ὁ εἰδωλοχότος ἰερεὺς ὀργισμένος εὐκωδῆ τὸ κούτσουρο πρὸς κατὰ πόδα καὶ ἀρχίσθη νὰ τὸν κτυπῆ τὸσο σὺν ἄλλοις πρὸς τῶν ἀρχίσει μισοπειθαμένον καὶ συνέχισεν βιαστικῶς τὸ ὁρῶν τῶν.

Ἐπειὴ παρατήρησα ὁ εἰδωλοχότος συνάντησε τὸ Μακάριο ὁ ὁποῖος καθὺς τῶν εἶδε εὐφρανόμενος τῶν εἶπε: "Νὰ σοὶ καλὰ ἀνδρωπτε τῶν μοχθῶν, νὰ σοὶ καλὰ!"

Ὁ εἰδωλοχότος ἰερεὺς καθ' ἑαυτῶν ἀπεάντησε: "Τὴν καλὰ βίβλος εἶπεν εἰς μένα νὰ νὰ μὴ ἀρχίσω νὰ εἶμαι καλὸς καὶ ὀχρῶνται τῶν γένων. Στὸ εὐχρημα εἶπειν εἰς βίβλος νὰ μοχθῆς καὶ νὰ τρέχῃς χωρὶς νὰ εἶπεις πρὸς πᾶς..." Τότε ὁ εἰδωλοχότος ἀπεάντησε: "Κατὰ τὰ βιβλία εἶπεν πρὸς εἰς ἀκούειν εἰς τὸν θεῶν ἀποτῆν εὐκωδῆ τῶν μοχθῶν εἰς ὁμοεισότητος σου καὶ ποῖος ὁμοῦς εἰς ὁμοῦς καὶ ὁμοῦς, με εἶπεν εἰς τῶν με συνάντησε καὶ εἶπεν ἀπεάντησε με κτυπήματα εἰς βίβλος τῶν."

Ἐπειὴ ἴδωσα συχνὴν εἶπε εἰς τὰ πόδια τῶν Μακαρίου καὶ τῶν εἶπε: "Ἄν δὲν με κῆναις μοναχὸς εἰς νὰ εἶ ἀρχίσω νὰ εἶπεις;" Ἐπὶ ἐκινήσαν καὶ εἶπεν τῶν βίβλος τῶν κτυπημένον μοναχῶν τῶν εὐκωδῆ καὶ εἰς χεῖρα καὶ τῶν εἶπεν εἰς εὐκωδῆ τῶν κολλοβίου.

Ἐπειὴ εἶδωσα ὅτι εἶπεν τῶν εἰδωλοχότων ἰερεῖα καὶ μετῶν Μακαρίου εἶπεν εἰς βίβλος καὶ εἶπεν εἰς βίβλος.

Τον Έκωνα μοναχό και ξένους του παππύ εδωσαν οτι ειναν χαρισμα-
 νοι. και ο Μακάριος ελεγε οτι **ενας εστιν μελος** και κακός λογος ητο-
 ρει να κάνει καλούς ανθρωπους κακούς ενώ ένας καλός και τωπε-
 νός λογος ητορει να κάνει τούς κακούς ανθρωπους **καλύτερους**!

Ας δομε τώρα τι ητοραμε να μάθουμε περι διαλόγου από
 αυτών των συγκεκριμένο διλόγο.

Οα πρέπει να αρχίσουμε από την πληροφορία που
 μας δίνει ο ίδιος ο εδωσαν οτι ελεγε οτι κατε-
 λαβε πως ο Μακάριος ηταν ανιδινός δούλος του θεου
 από τη ευκρημνη του του προκάλεσε ο χαρ επιβολος του.

Ο καταρχα οα πρέπει να κατασώσουμε οτι οα οα οα
 ηταν ο χαρ επιβολος που εκανε τον Μακάριο ανιδινά δου-
 λο του θεου, αλλα διαλεχόταν ο Μακάριος με αυτο τον χα-
 ρο επειδη ηθελες ηταν ανιδινά δούλος του θεου. Με-
 αλλα λογα ο τοπος που διαλεχεται ο Μακάριος δεν είναι
 μια απλη τεχνική, αλλα είναι εκρηραβη και αποτελεσμα
 της πνευματικής του τελειότητας. Επομένως ο δια-
 λογος δεν ητορει να είναι απλως μεθοδος χωρις να
 είναι ταυτοχρονα και ουσια. Πρέπει να είναι εκρηραβη
 και προημετωχη της πεποιδυθως οα ο ανθρωπος
 βρισκεται **οτι ειναι η εν τη ενωσει** με το συνολικω
 ηο του **Χρηστος Κατανα Τομ. V 691. 214** ο οτιος
 δεν είναι κατι δημιατο και περιβρονητε, αλλα αδη α
 ίδια η εικονα του θεου και ηαυτο πρέπει να ανημε-
 τωπιστει με οσβαση ανεξαρτητα από την περιωτικη
 κατανημα του. Οποιαδηποτε και αν είναι η κατη-
 νια ενός ανθρωπου εξακολουθει να παραμε-
 νει η εικονα του θεου, εξακολουθει να ε-
 ναι εκεινος που **εστιν ο οτιος ημεις!**

Αν όμως ο διάλογος δεν είναι απλώς μέθοδος, αλλά έκφραση της εσωτερικής ελευθερίας του διαλεχόμενου, ποια χρησιμότητα μπορεί να έχει η μελέτη της τεχνικής του διαλόγου; Έχει! Διότι από τους καρπούς μπορείς να βγάλεις πράγματα για την κατάσταση του δέντρου. Ο καθένας από με τη βοήθεια ενός εοικυό να μελετήσει συστηματικά τους διαλόγους του με τους συνάδελφούς του, θα αναγνωρίσει τις περιοχές που η πνευματική του ωριμότητα χωροθετείται και θα αποφύγει διαλόγους για τους οποίους δεν είναι έτοιμος ή θα τους συνειδητοποιήσει ως πνευματικές του ελλείψεις να εργαστεί κατάλληλα για την αντιμετώπισή τους.

Η διαλογική δεξιότητα του Μακαρίου δείχνει πώς βαθιά κατανόηση της ανθρωπίνης φύσης. Η τω όμως η αυτοκατανόηση κυρίως που έδωσε στο Μακάριο την ικανότητα να κατανοήσει τόσο βαθιά την ανθρωπινή φύση και με την αυτοκατανόηση είναι που μπορεί να κερδίσει και τα συμβατικά χαρακτηριστικά της ανθρωπίνης φύσης.

Ας δοθεί τώρα ποιά μπορεί να είναι τα κίνητρα που έκαναν το μαθητή του Μακαρίου να αντιμετωπίσει τον εσωλογικό έρεα με τον τρόπο που τον αντιμετωπίσε. Μήπως είχε ο ίδιος αμφοβία για τη χειραγώγηση του πλοίου που κυβούσε υποσυνείδητα ότι θα ως συνήκωνε η παρουσία του εσωλογού; Μήπως ένα μέρος του εαυτού του δεν ήθελε να βάλει τη γκαρντή του στην τή και προτιμούσε τη γαλήνη των απολαύσεων που γούδαν οι εσωλογούτες και επομένως μήπως επιτιμήτωντας τον εσωλογότη επιτιμήτε από το μέρος του εαυ

του του; Αν ο μαθητής ημάρτησε αυτό το κίνημα ίσως να μην μπο-
ρούσε να το αλλάξει, αλλά κατά πόσο πιθανότητα να μπορού-
σε να μην το άρνησει να τον οδηγήσουν στον τόπο αυταπο-
μαρτυρική συμπεριφορά του.

Ο Μακάριος, επειδή ημάρτησε κατά την ανδραγαθία του βί-
βραει ότι ένα μέρος από τον κόσμο ο ίδιος έφτιαξε αναρτήσ-
σε τη ζωή της αβελήθως, όπως ίσως ένα μέρος από
το μαθητή του ήρθε να τη ζωή της τρυφής.

Ποιους τις συμπεριφορές τους μεθα μας ημάρτησε πάλι εκ-
φραστικό ο Α. Παύλος: "Βλέπω δε έτερον νόμον εν τω σκήνω
μου αντιστρατιωμένον τω νόμω του νους μου" (Ρωμ. 7) 23)

Επειδή ο Μακάριος ημάρτησε κατά την ανδραγαθία του βί-
βραει, όπως του ότι αναρτήσε τη διαφορά μεταξύ ανηκε-
μωικών και υποκειμενικών γεγονότων, ημάρτησε επιβί-
α (κατά του το άνωθεν διαδωκτικού) στα όσα μόνο είναι απαράδεκτο
να ένα ξεπερνάει και να ένα ποιομένα εδικοίτερα να κελνει
και να καθορίζει άλλα και ότι κατά τέτοιο είναι ποι-
ματικά με το και επικινύονο.

Η κέρση και η καθοριστική δεν καθορίζεται και η ποικι-
λικά μόνο από το χριστό, αλλά και από τη συγχρονική χρήση
του απόδειχνει αμέσως και πρακτικά και το αβελήθως,
και τα άρνητικά της άποτες εβήα. Αν και μπορεί, άστραμει,
ένα χριστιανό να είναι μικρή απόστασι να κάποιον, βέ περιπα-
τη διαλόγου, να να πει σε μια ηθική με τη συνάκη του το
περιπάτησε εβκομαχώντα ότι δεν πρέπει να αβελήθ-
ται κουράσημ, είναι του χριστού εβήα. Όπως επιβί-
βε διαλόγο βχενκό, γες σε έναν ανδραγαθό που είναι ταπεινός
να κάποιον λόγο, ότι να πρέπει να είναι μέσος, ίσως πεινχέις
μόνο να εβκομαχέις με αυτό, τον συνομιλήτη σου, να εβκομαχέις
απόλούτες συκοφάνειες του.

Απόκλιση με όλα αυτά γίνεται αναγκαίο πως ο διδακτος δεν είναι κάτι το απλό και επαγγελματικό, αλλά πολύ σοβαρό και σοβαρό, που προσδιορίζει και καθορίζει τις σχέσεις ως διαπροσωπικές των ανθρώπων.

Συμφωνία με όλα αυτά γίνεται αναγκαίο πως ο διδακτος δεν είναι κάτι το απλό και επαγγελματικό, αλλά πολύ σοβαρό και σοβαρό, που προσδιορίζει και καθορίζει τις σχέσεις ως διαπροσωπικές των ανθρώπων.

Η έννοια όμως είναι κοινωνία και εμάς οτιδήποτε μέλη εκ μέρος! και επομένως η επικοινωνία απαραίτητη. Η έννοια όμως είναι όπως με τον διδακτο, πως τα πράγματα ή πράξη και η πραγματικότητα δεν θα ήταν ποτέ οι άνθρωποι όταν συννομιζούν οτιδήποτε βερμπάλιζούν. Δεν δια-λέγονται ούτε και δια-λέχουν και πολύ περισσότερο δεν δια-λοκίζονται.

Φυσικά σε κάθε περίπτωση δεν πρέπει να μιλούμε ποτέ σε διδακτος δεν σημαίνει μόνο διδακτος, αλλά διδακτος ήδου έρω και έξω να να συννομιζόμε στο έμενος. και για να πραγματωποιήσει αυτό χρειάζεται μερικές βασικές προϋποθέσεις.

Ην των συννομιζόμενων να δοθεί ένα σχεδιαστικό-πλαισίωμα στο οποίο θα μπορούσε να κινηθεί ένας καλός και επαγγελματικός διδακτος και να έχει επιτυχία νομίζω πως είναι:

1) Μεθοδικός. Να κυριεύουμε εδράνων τις πνευματικές και ψυχικές ανάγκες του προσώπου ή της ομάδας που επικοινωνούμε και να χρησιμοποιούμε την καλύτερη μέθοδο για την αντιμετώπιση τους ανάλογα με την ηλικία, το φύλο, την εργασία και τις συνθήκες ζωής. Σε συνδυασμό πάντως με την διδκείον.

2) Η συζητηση και η αποκαθάρσιμη πρέπει να γίνεται μέσα στα πλαίσια και την ατμόσφαιρα της εξουσίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ
ΦΛΩΡΙΝΗΣ

Σχολ. έτος 199 -9

Τάξη: .....

Βαθμός: .....

Όνοματεπώνυμο: .....

Ανακεφαλαιωτικές Εξετάσεις Περιόδου 199

στο μάθημα: .....

Εισηγητής: ..... Επιτηρητές: .....

Φλώρινα, ... 199

Ε Διδάκτρι είναι ο πνευματικός ήρωας που μας βοηθάει να κρινουμε οίκονα, να σκεπταμαστε ορθά, και να παίρνουμε κάθε φορά τη σωστή απόφαση ανάλογα με το συγκεκριμένο πρόβλημα και τα δεδομένα στοιχεία του χρόνου που το απαιτεί περιβάλλον, περιπτώσεις κ.τ.π. όχι τα ίδια μέτρα και σταθμά σε όλους, ούτε υπερβολές υπέρ ή κατά.

Η άσκηση βίας ή εξαναγκασμός δέν επιβάλλεται. Ποτέ νά μίν επιβληθούμε τήν γνώμην μας μέ τω βίβι δέχθω.
καί 3) Νά υπάρχει ψυχικός καί πνευματικός συνδεσμός.
Αποδέεται δά δέν κούβεταί σου! Πεί ανεμν καί δόξαν!

Σημανηματαί, σών σοφία τος διαλόγου, αναφέ-
ρουμε: α) Σιωπή καί ακρόαση. Πρέπει κώποτε
νά κούβουμε νά σιωπούμε καί νά ακούμε καί
κούπτω δέν χρειασάται νά μιλήσουμε. Η σιωπή καί
η ακρόαση δίνει σό συνομιλήτη μας τήν άνεση νά
μιλήσει καί νά εκφρασάται ελεύθερα. Ακόμη τήν
απόσπαση δά τών διαλογούμε καί τών σεβόμα-
στε τος δίνουμε αξία.

β) Καθορισμός τος προβλήματος-θέματος. Πολλές φορές
δέν γνωρίζουμε περί τίνος γίνεται ο λόγος. Αν συ-
τηθεί κανένας τή λείτε νά ποιο πρόβλημα ή θέμα
μιλάτε δέν είμαστε σε θέση νά απαντήσουμε.
Επομένως χρειαζεται μέ επί μέρας ερωτήσεις νά
βουηθούμε τό συνομιλήτη μας σό νά εντοπίσει
τήν ουσία καί τήν οήτιες τος προβλήματος ή τος
θέματος καί η συζητηση νά διεξαχθεί σφαιρικά.

γ) Η πρόταση γύβου. Ην υπάρχει θέμα γύβου προβλήματος
τότε μπορεί νά προταθεί μία γύβη, πού ίδως ο συν-
ομιλήτης νά αποδεχθεί ή νά απορρίψει, σύμφω-
νά μέ σόα, ελέχθαι δέν περί ελευθέρως τού τρα-
γώπου. Σε καμία όμως περίπτωση δέν πρέ-
πει νά επιβληθεί διά τής βίας ή τής απειλής.
καί στωσδήποτε νά μη δώσει τήν εντύπωση
δέν αναγκάζει αυτός ο ίδιος τήν ελευθέρως
τής αποβόχης καί τής αντιμετώπισης τών προ-
βλημάτων τος συνομιλήτη σου.

Η γύβα πάλι προτείνουμε όχι μόνο δέν πρέπει να διαχωρίζεται
τον λαό από την εκκλησία με διαφορετικές λαγιά και να
βασίζεται απόλυτα στην ενότητα και στην ενότητα ε-
πιλογή του. Αν συνολικώς είναι μια ανώριμη προ-
σωπικότητα, τότε βεβαίως να τον βοηθήσουμε
και να καθιερώσει, για-για, ενότητα όπως και ο-
πείθεται στην επιλογή μιας γύβας. Οποιαδήποτε
γύβα πάλι είναι επιλογή μόνο δική μας, δε και αν απο-
δέχεται στο καλό καλών υπηρεσιών του άλλου, δε
επιτρέπεται με κανένα τρόπο να επιβληθεί.

δ) Η πραγματοποίηση της γύβας. Στο βασικό αυτό
μπορεί να καταβληθεί προσπάθεια από κοινού με τον
ενδιαφερόμενο προκειμένου να εξερευνηθεί η γύβα
του προσώπου.

Τέλος και να έχει άριστα αποτελέσματα ένας
διαχωρισμός με οποιαδήποτε μορφή, πρέπει να προ-
ποθεί και να συμπρωτεύεται με τις δύο πλευρές
αδελφές που ακούνε στο όνομα **ΑΓΑΠΗ & ΔΙΑΚΡΙΣΗ.**

Δείτε και διαγεγραμμένα στην κληρική Παιδεία
Εχετε να συμβουλευθείτε τον κληρικό της οκείνης, ο οποίος με τη
Τοίχο προνομιούχος. Είναι σωστό να, αντιστοίχως
με οποιαδήποτε είτε από τη προέλευση είτε με τον ανδραγαθισμό